

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA AL CONSELL NACIONAL

Dissabte, 15 d'octubre de 2005

Bon dia companyes i companys,

Quan Pasqual Maragall fou escollit President de la Generalitat el desembre de 2003, després de la signatura del Pacte del Tinell, nosaltres vàrem afirmar que s'obria un nou horitzó ple d'esperances per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I quan, poc més tard, el març de 2004, José Luís Rodríguez Zapatero va guanyar les eleccions generals, els socialistes catalans vàrem afirmar rotundament que s'obria una oportunitat històrica per a Catalunya i per al conjunt d'Espanya.

Fins al dia d'avui, a Catalunya i a Espanya anem avançant molt satisfactòriament en el compliment –sense demagògies ni oportunistes- de la paraula donada a la ciutadania.

Els Pressupostos Generals de l'Estat pel 2006, que és allà on es posa a prova la voluntat real de fer polítiques progressistes de canvi, assenyalen i ratifiquen que, en efecte, les nostres promeses electorals es transformen en accions reals en favor de la solidaritat i de la millora de la competitivitat. Permeteu-me que us assenyali algunes dades fonamentals:

1. Es preveu una nova millora de les pensions, sobretot de les mínimes, que pujaran per damunt d'un 6%.
2. Es reforça la posada en marxa d'un sistema d'atenció a les persones dependents. Enguany hi doblem la quantitat aportada el 2005. D'aquesta manera disposem ja de més de 100M€ per fer viable la propera Llei de Dependència quan aquesta sigui aprovada a les Corts.
3. Fem compliment del compromís adoptat a la Conferència de Presidents per reduir el dèficit sanitari, amb una aportació de 1.700 M€. A propòsit, convé no oblidar que van ser el Conseller Castells i la Consellera Geli qui van col·locar aquest tema en l'agenda política institucional espanyola. I que el resultat d'aquesta iniciativa ha estat positiu per a la sanitat catalana i pel conjunt de la sanitat espanyola.
4. Es realitza una aposta clara per la política d'habitatge amb dos destinataris principals: les famílies amb menors ingressos i els joves. Hi destinarem més de 1.000M€, amb un augment del 20% en relació al 2005.
5. Un any més la prioritat per la despesa en recerca, desenvolupament, innovació s'expressa amb un rellevant creixement del 30%, amb l'objectiu d'afavorir el teixit empresarial, fent-lo més competitiu en el món, i per desenvolupar la societat de la informació i la comunicació, fonamental per aconseguir situar-nos en un lloc capdavanter de l'economia internacional.

6. La prioritat per l'educació també és inqüestionable, amb un augment de prop del 17%, la qual cosa permetrà, entre altres coses, promoure la creació de 300.000 noves places escolars infantils i atorgar 40.000 beques d'estudi.

7. I un últim exemple, les inversions en infraestructures augmenten un 9,4%. Per exemple a Catalunya es destinaran 2.551 milions d'euros, cosa que representa un 18,5% del total estatal del Ministeri de Foment, principal ministeri inversor com sabeu.

Són, doncs, uns pressupostos que -sense ser expansius i, per tant, preservant l'estabilitat de la despesa- fan una aposta decidida per les polítiques socials i la millora de la competitivitat, l'educació i les infraestructures.

D'aquesta manera aconseguirem continuar creixent per sobre la mitjana europea, creant ocupació i seguint reduint un atur que està per sota del 10%.

Ara bé, els socialistes, companyes i companys, sabem que les autèntiques polítiques transformadores van més enllà d'un, dos, o tres pressupostos generals de l'Estat.

El nostre model social i econòmic pateix dos importants desequilibris que ens resten competitivitat: excessiva inflació i baixa productivitat. Aquests desequilibris són la conseqüència d'unes polítiques econòmiques de curta volada (dutes a terme durant els governs del PP), que en lloc d'afavorir han endarrerit la necessària modernització del teixit productiu.

Les darreres dades de la nostra economia espanyola i catalana ens conviden, però, a un raonable optimisme: El PIB català va créixer un 3,3% durant el segon trimestre del 2005, una dècima més que el trimestre anterior.

Aquesta acceleració del creixement de l'economia catalana està originada, fonamentalment, per una forta demanda interna (5,2% el 2004) i per l'evolució positiva del sector serveis, que ha crescut un 4,3% el segon trimestre d'enguany. En aquest context de sòlid creixement –recuperació de la inversió en béns d'equipament, estabilització de la construcció i increment de les exportacions-, el Govern s'ha fixat com a objectius per al proper curs la internacionalització de l'economia catalana, reduir el diferencial de preus amb l'Estat i la zona euro i incrementar la productivitat i la qualitat de l'ocupació.

La conseqüència social més rellevant d'aquest creixement econòmic ha estat l'evolució clarament positiva del mercat de treball català durant el 2005. Segons l'Enquesta de Població Activa (EPA), l'ocupació ha crescut un 3,7% durant el segon trimestre, cosa que ha permès que l'atur se situés en el 7,1% i la taxa d'ocupació en el 70,3%, assolint així Catalunya els objectius d'ocupació que va establir l'Agenda de Lisboa per al 2010.

Avui, doncs, és urgent continuar apostant per un model econòmic i social d'alt valor afegit, que garanteixi la nostra competitivitat en un horitzó de 15 anys en un món obert i globalitzat.

Com alguns segurament recordareu, en el darrer Consell Nacional vaig parlar-vos dels reptes de la Unió Europea i de l'Estratègia de Lisboa. Llavors vaig dir que Europa no podia ser una declaració de bones intencions. Que Europa necessita ara més que mai demostrar als seus ciutadans i ciutadanes que no és un problema afegit sinó la millor resposta als reptes que planteja la globalització.

Només la dimensió europea pot actuar –en aliança amb les Nacions Unides- de manera eficaç per dur a terme polítiques de desenvolupament regional fora de la mateixa Europa, i aturar així aquest persistent degoteig de drames humans amb l'únic objectiu de fugir desesperadament de la fam i de la misèria a l'Àfrica.

Nosaltres no tindrem el cinisme de dir que la solució és admetre tothom que vulgui creuar les fronteres.

Tampoc som dels que manifesten impúdicament la seva preocupació, com molts dirigents del PP, però no recolzen les propostes que en els fòrums multilaterals intenten cercar solucions globals.

Nosaltres en primer lloc apliquem les normes internes i les obligacions internacionals que ens lliguen amb la UE i la comunitat internacional. Però, a més, perquè ens ho creiem, promovem internacionalment iniciatives, com l'Aliança de Civilitzacions que el President Zapatero ha defensat a Nacions Unides. Cal recordar el menyspreu irreflexiu dels líders del Partit Popular.

Definitivament, i també per establir un marc de relacions més harmòniques en aquest món convuls i globalitzat, necessitem més Europa.

Només la dimensió europea, que inclourà una Turquia a la que ni podíem ni havíem de negar-li la incorporació plena al projecte europeu, pot fer viable alhora una economia integrada altament competitiva i l'aprofundiment d'un model social de qualitat que garanteixi la igualtat d'oportunitats.

Els objectius de la revisada agenda de Lisboa assenyalen quin és el camí. Els sectors claus estan ben definits: la prioritat en l'ocupació de qualitat, el foment de la innovació, la millora de la competitivitat i la reforma dels sistemes de formació.

En el darrer Consell Nacional us deia també que ara calia que tothom –que cada Estat- fes bé els seus deures.

I Espanya, companyes i companys, els vol fer i els està fent. Us ho asseguro.

Avui mateix presentem a Brussel·les el Pla Nacional de Reformes per a complir amb l'Estratègia de Lisboa.

No m'estendré en explicar-ho perquè sé que avui espereu de mi unes altres paraules. En efecte, us parlaré una mica més endavant de l'Estatut.

Però he volgut començar la meva intervenció referint-me primer a l'economia, als pressupostos i a l'Agenda de Lisboa perquè quan els socialistes parlem d'oportunitat històrica no ens estem referint exclusivament a qüestions institucionals o territorials. També la modernització del nostre model productiu, que té evidentíssimes conseqüències socials i educatives, és un repte històric que avui hem d'afrontar sense més dilació.

El govern de la Generalitat també està impulsant, amb el compromís i recolzament dels agents socials, la modernització i internacionalització del sistema productiu català. I també a d'altres àmbits claus aquest govern, que encara no ha arribat al seu equador, ha pres ja decisions fonamentals que es plasmaran en una millora de serveis públics bàsics dels ciutadans com l'educació i la sanitat, o per exemple en la millora integral dels barris amb més dificultats de les nostres ciutats.

Per no dir dels projectes que des dels governs locals progressistes s'estan impulsant per garantir unes millors condicions de sociabilitat i convivència en els nostres carrers. Ara ja superat l'equador del mandat, es comencen a visualitzar els resultats, o en alguns casos el progrés de la seva execució que culminarà el proper any.

Sí. El debat i el futur sobre l'Estatut és especialment rellevant. És, sense dubte, central. Però cal evitar convertir-lo en el tema únic perquè hem de poder explicar que, a més, estem governant i el que estem fent. A Espanya, a Catalunya i als ajuntaments.

Només la dreta està interessada a polaritzar el debat social i polític entorn de l'Estatut. El PP i tots els seus influents agents econòmics, socials, mediàtics... l'estan utilitzant de forma greument irresponsable (de manera patriòticament insensata, ells que tant s'omplen la boca d'Espanya) amb l'únic objectiu d'erosionar el Govern socialista i, sobretot, la figura de José Luís Rodríguez Zapatero.

Però una altra vegada s'equivoquen. Els socialistes –i molt especialment, Pasqual Maragall i José Luís Rodríguez Zapatero- sortirem enfortits d'aquest escenari que a alguns els provoca vertígen i a d'altres urticària.

Escolteu, els socialistes hem d'actuar de forma serena i racional. No caurem en les provocacions que ens arribin de posicions extremades. Som i serem la força tranquil·la que sense necessitat d'estèrils protagonismes de cap de setmana allunyats del seny i de la raó, assegurarem que el nou Estatut serà un èxit col·lectiu del poble català. Un èxit que neix –cal no oblidar-lo- de la Constitució, el marc legal que ens ha possibilitat el major grau d'autogovern de la nostra història contemporània.

Des del PSC, vull subratllar-ho, defensem el text aprovat al Parlament; tot el text, incloses afirmacions tan òbvies per a nosaltres com que Catalunya és una nació. Catalunya és una nació plural i diversa. La societat catalana és una realitat dinàmica i oberta. I això és perfectament compatible, com sempre hem dit els socialistes catalans, amb el fet que Espanya també sigui una nació, una nació de nacions. Perquè per a nosaltres una Catalunya més forta és la millor manera de fer possible una Espanya més segura de si mateixa en una Europa amb més ambició.

Així, doncs, defensem i defensarem el text per moltes raons. Ho explicarem i defensarem en coherència amb el nostre vot el passat 30 de setembre. Com ja hem dit altres vegades no és el nostre Estatut: aquest és el fruit d'una llarga i complicada negociació on tots hem cedit. Tampoc no és l'Estatut d'ERC, ni de CiU, ni tampoc plenament d'IC. Però és la proposta d'Estatut que ens ha permès a arribar a un acord a Catalunya; un acord que en forma de proposta duem ara a debatre-la a les Corts espanyoles.

Els socialistes catalans defensarem el text del nou Estatut a les Corts. En realitat, ja ho estem fent mitjançant una campanya que vol desfer les mentides i malentesos que alguns insistentment pretenen generar al voltant del nou text. A propòsit, no tots aquests malentesos han nascut en la Puerta del Sol. Malauradament, algunes respectables opinions i gestos fets des de Catalunya no han ajudat a l'èxit d'aquesta empresa de país, que és el nou Estatut, i han acabat donant municions a aquells que ni volien el vell Estatut ni volen sentir a parlar del nou.

Ara bé, la nostra defensa del text no serà intransigent sinó, deixeu-me que ho digui amb totes lletres, intel·ligent. Tots, absolutament tots, sabem que a Madrid, a banda d'explicar-ho i defensar-ho, el text s'ha de negociar, s'ha de transaccionar i, per tant, s'ha de pactar.

No hi ha res d'extraordinari en tot això. Primer s'havia de pactar a Catalunya i després s'ha de pactar a Espanya. Naturalment. De fet la nostra convicció federal exigeix l'existència d'aquest pacte estatal, que estableix el nostre actual marc constitucional.

Com ja sabeu, altres comunitats autònomes també estan impulsant la reforma dels seus estatuts. De fet estem, després de vint-i-cinc anys, ja plenament consolidat l'Estat de les Autonomies, davant d'una necessària adequació. La pròpia experiència d'aquests anys de governs autonòmics és la primera força que impulsa aquestes reformes. Les demandes de més autogovern, més finançament o millor reconeixement de la pròpia identitat tenen, òbviament, diferent expressió en funció de les especificitats dels diferents territoris. És sense cap dubte una oportunitat extraordinària per fer avançar la nostra concepció federal de l'organització política de l'Estat una concepció que, en forma d'Espanya plural, forma part del darrer compromís –convé no oblidar-ho- del socialisme espanyol.

Com us deia, ara cal una altra negociació, segurament tant o més complicada que l'ha que hem tingut a Catalunya. Al final, arribarem –si tothom en té veritablement

ganes, és clar- a un nou i definitiu pacte, que haurà de ser ratificat pel poble de Catalunya.

I és en aquí on nosaltres, els socialistes catalans, hem dit que si el text hagués incorporat moltes de les nostres esmenes, les quals van ser rebutjades pels altres grups o bé retirades per nosaltres mateixos a favor d'una major entesa, avui tindríem un camí més planer en la tramitació del nou Estatut a les Corts Espanyoles.

El nostre paper en la línia d'una defensa intel·ligent del nou Estatut, amb fermesa i determinació, però també amb capacitat de negociació i voluntat d'acord. El PSC –i ho dic des de l'assumpció de la responsabilitat que tenim i no des de l'afirmació d'un interès partidari- hem tingut i tindrem un paper especialment rellevant. En primer lloc, perquè érem i som decisius aquí i allí. En segon lloc, perquè la història ens demostra que els avenços substantius en el nostre autogovern s'han produït sobre la base d'una aliança –no excloent- entre el catalanisme progressista i el socialisme espanyol. I el PSC ha estat, és, i serà, un apassionat protagonista d'aquesta aliança que ha estat positiva per a Catalunya i per a Espanya. D'una aliança que es fonamenta no en un intercanvi d'interessos, sinó en un una profunda comunió de sentiments, en una llarga història compartida i en una voluntat de millorar la nostra societat des del compromís amb els valors del socialisme.

Uns valors, companys i companyes, que encarnen especialment dos companys. En Salvador Clot dedicant fins l'últim moment de la seva vida, el millor de si mateix, al projecte del socialisme català i en Manel Alberich que està lluitant amb valor contra una greu malaltia, amb la mateixa força amb la que ha lluitat tota la seva vida contra la injustícia i per la llibertat.

L'aprovació a les Corts d'un nou Estatut d'Autonomia per a Catalunya, com estic segur que serà, constituirà una derrota, no tan sols política/parlamentària del PP, sinó ideològica, en tota regla, de la dreta espanyola.

Els socialistes catalans i el conjunt del socialisme espanyol sempre hem defensat que la implicació del PP en una norma de la rellevància política i institucional de l'Estatut era necessària i positiva. Malauradament, el PP d'Acebes, Zaplana i Rajoy no és la UCD que va pactar l'Estatut de 1979. El PP d'avui es, més aviat, fill de l'AP que d'una dreta moderada i amb sentit de país. I amb una dreta d'aquesta mena, les possibilitats de mantenir un diàleg que serveixi per a trobar solucions i acords són molt limitades.

Deixeu-me que també us digui que en el camí recorregut fins ara s'ha posat prou clarament de manifest qui és qui: qui ha tingut un interès real i positiu per arribar a un acord a Catalunya (vorejant el límit dels seus plantejaments, si cal) i qui, en canvi, no ha tingut altre propòsit que el de posar pals a les rodes.

Al final, en Mas, gràcies a la mà estesa que insistentment li han ofert tant en Maragall com en Zapatero, va decidir no sacrificar-se a la pira crematòria del No que tan inconscientment atiaven alguns dirigents de la seva federació.

En realitat, hauria estat estúpid perquè al llarg de 18 mesos de negociació s'havia assolit un nivell molt alt d'acord entre els partits del Govern i CiU. I aquesta constatació, la de l'acord article rere article, també ha pesat (i molt), en la decisió final de CiU.

Un No dels nacionalistes no hauria estat bo ni per a Mas ni tampoc per a CiU. Però, sobretot, per a Catalunya hauria estat un enorme desastre. I d'això es tractava, companyes i companys, d'evitar una sensació profunda de fracàs col·lectiu. I per evitar-ho els socialistes hem fet mans i mànigues, fins al límit i tot. La Manuela, el Miquel i la Lídia ho saben molt bé.

En aquest procés tampoc Josep Piqué se n'ha sortit molt bé. Com sabeu, ha adoptat una actitud tremendista que l'ha allunyat de la intel·ligent centralitat i moderació que sempre li havíem elogiat durant la primera etapa d'aquest procés. Segurament perquè ha seguit directrius del carrer Gènova. Directrius d'una dreta espanyola que compta amb el silenci i la complicitat del PP de Catalunya, que d'aquesta manera es fa corresponsable de les mentides i els insults que estem sentit aquests dies.

Companyes i companys, tenim certament una oportunitat històrica. La reforma de l'Estatut català obrirà el pas a d'altres reformes, perquè alguns responsables polítics que des d'altres territoris ara ho critiquen, després demanaran el mateix que Catalunya. Es tracta, en substància, de reformar l'Estat de les autonomies en un sentit federal. D'aquest procés que avui sembla difícil i ple de riscos, Catalunya en sortirà guanyant i Espanya també.

Us vull transmetre la confiança de què al final d'aquest camí tindrem el millor Estatut de la nostra història. I serà un bon Estatut per Catalunya i un bon Estatut per Espanya. Però com ja coneixeu, -no us vull enganyar- les dificultats i les tensions seran proporcionals a l'ambició del projecte. I aquí n'hem posat molta.

Gràcies.